

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

TORZÓSZÓTÁR

alj

évtizedek alatt se simulnak bennem össze az ellentétek belátom itt van például ennek a mord öregembernek ismét a menetrendszerűen érkező karácsony meghitt meleg gyerekkori szobák emlékével melyeket belengett a birsalma sárga illata ott ült még a szerény tüskéit hullató apró fa körül az azóta messze szállt anya és apa és mi testvéremmel vígan gombfociztunk a szálkás padlózatán majd gyermekeimmel némileg más dimenziókban sokasodott az újabb alkalom de már a naivság meghitt fényeit lebontva pontosabban a csillogás illúzióját odatolva fényesedő tekintetük elé ám a pillanatban az ünneplő már nem lelé az angyali sugárzást és gyanakodva pislogott mikor különféle templomokban áhítattal szórták az áldást a szerencsétlen fantaszták vagy a megélhetési papok ez a rosszul intézményesített hatalom amely mint a gyarló politika a jámbort esendő bűneivel tartja sakkban hitetlenül most mégis itt ülök derengő fényben eme kreált alakzatban tenyerem melengeti egy csésze-alj és a testi fájdalmak között megszáll némi különös nyugalom melyet teleologikussá fajulni nem hagyok de élvezkedem kis hő sugarában

alja

a malacokkal nem szabad megbarátkozni mondta egyszer nagyapám mert utána nagyon nehéz nyakuk alá beszúrni a kést s gőzölgő vérüket kopott lábasba folytatva gyorsan vinni is a platra az ínycsekeknek hagymás vérhez a későbbi műveletek már inkább letérnek az érzelmes futam elől a böllér szaktudásba a párolgó anyag beledől s a feldolgozás kronológiája ekkor az életet visszakereső tekintetek már hiába sorra termik az éhes örömeiket az egészszől leválva a részek s mire a pecsenye a hurka és kolbász temérdek lassan fáradozni kezdenek a szemek a friss zsír különös illatába a zsigerek tompa szúrása belevesz az élmény a szesz hatása is fontos amikor a nagy felfordulástól óvatosan elemelkedik és már hiába kókadozik az ember reggelig túl sok minden nem jut eszébe legfeljebb szociális érzékenysége gőzös fuvallatként ráfut a szegényre és röstellni kezdi hogy turkál míg a toroskáposzta roppant halmaza fénylik a pultnál ennéd is de már nem kívánod aztán hozzád hajol s a konfliktust

megoldja a párod ki minden bevezetés nélkül súgja őzet sosem eszik mert meleg barna a szemük meg a mese a mátra alja sem akarja

aljas

az átfogó dolgokban csak a pöcs lobog a megfontolt ember inkább kába itt van mindjárt előre egy egyszerű kérdés milyen világunkban az aljas s a jószágos fazonok aránya mozog-e valamit a történelemben a felismerés s egykor egymás ellen kellett-e cselvetés kinek a mamut hatalmas húsa kinek csak a bőre netán aki elejtette mehetett az örök vadászmezőkre lekőbaltázva éhen halva s már gyártotta is hozzá örömtáncok közepette isten előtti világunknak megannyi barma az önimádat ideológiáját amikor pedig tüskés pörölllyel szakították be a vitéznek hívott egyed hátát hátulról persze az elkövetőnek volt-e mersze szent célokat emlegetni nehéz boros kupák mögött mert hogy az gonosz volt betolakodó neki a királyi trón kellett s később ki adott áldást az uzsorások aranyára s ha kaszabolni kezdte némi igazság nevében a proletár meggyőző nóta volt-e a fölszállott a páva de hagyom is abba mert még máig érek holott az amatőr kérdésben kétely van temérdek hisz miként az időnek az aljasságnak is billeg relativitása amelyből a bűn kivárja a menekülés ravasz iramát az ártatlanra meg rádól a világ hogy megint balekká leszen